

Eric DEFOORT, *Al mijn illusies bloeien*. Uitgeverij Houtekiet, Antwerpen / Baarn, 1991; 207 blz., 595 B.Fr.

Paul Pée werd geboren in Brugge op 7 oktober 1899. Na zijn studietijd aan het atheneum van zijn geboortestad en aan de Gentse Von Bissing-universiteit leidde hij tijdens de *roaring twenties* een rommelig bohémien-bestaan dat zich afspeelde tussen Antwerpen, Brussel, Parijs en Oran (Algerije). Zijn meest stabiele betrekking uit deze woelige periode vervulde Pée van 1922 tot 1924 als secretaris van KNS-directeur Jan Oscar De Gruyter. Maar hij deed ook ervaring op als redacteur van meer of minder obscure periodieken en als pianist in etablissementen van uiteenlopende signatuur. Ondertussen cultiveerde deze vrijzinnige flamingant ook een intens en libertijns liefdesleven. Een van zijn vele minnaressen was de bekende katholieke dichteres Alice Nahon.

Van 1929 tot 1931 was Paul Pée leraar aan de *Tokio school for foreign languages*, waar hij aan de Japanners o.a. Nederlandse literatuur doceerde. Eind 1931 ging hij weer inwonen bij zijn ouders, Julius Pée en Clémentine Poncelet, die zich inmiddels op de wijk Staakte te Lokeren hadden gevestigd. Tijdens de daaropvolgende 20 jaar werkte Paul Pée als journalist; aanvankelijk bij de socialistische *Vooruit* in Gent en later bij het liberale *Het Laatste Nieuws* in Brussel.

Ook in Lokeren, waar hij van 1947 tot 1949 gemeenteraadslid was voor de BSP, bleef Paul Pée ondertussen wat hij altijd was geweest: een sympathieke querulant met anarchiserende trekjes. Enkele felle woordenwisselingen met burgemeester Prosper Thuysbaert, opgetekend in de notulen van de Lokerse gemeenteraad, illustreren dat. Paul Pée overleed in Ukkel op 26 juli 1951.

De alinea's die U zojuist heeft doorgenomen zijn bedoeld als een bondige samenvatting van de partiële levensbeschrijving van Paul Pée, die de Brusselse hoogleraar Eric Defoort onlangs publiceerde onder de titel *Al mijn illusies bloeien*. Zo komt de periode na 1931 slechts aan bod in een kort *Naschrift* (blz. 204-205). Dat was overigens een bewuste keuze van Defoort, die Paul Pée wilde portretten als het prototype van een (Vlaamse) bohémien uit de turbulente jaren tussen de Eerste Wereldoorlog en de economische wereldcrisis. De auteur putte voor deze biografie vooral uit de zeer rijke verzameling van meestal zeer persoonlijke brieven, die Paul Pée schreef aan zijn ouders en aan zijn vrienden en vriendinnen (momenteel bewaard in de bibliotheek van de Katholiek Universiteit Brussel). Mede door de essayistische schrijfstijl van de historicus Defoort is dit boek met dit alles uitgegroeid tot een werkstuk dat wij elke historisch geïnteresseerde lezer zonder meer kunnen aanbevelen. De lectuur ervan is immers tegelijk aangenaam, nuttig, vermakelijk, instructief en onthullend ...

Nico Van Campenhout